

Črevljar in bogataš.

(VIII, 2.)

Črevljar je prepeval od jutra do večera. Lepo ga je bilo gledati, divno poslušati. Popeval je svoje pesmi in bil zadovoljnejši nego kdorkoli izmed sedmih modrijanov.*) Njegov sosed pa, ki je bil silno bogat, je pel malo in spaval še manj.

Če je časih ob zori zadremal, ga je zbudil črevljar s svojo popevko, tako da se je bogataš pritoževal, zakaj ni skrbel Bog, da bi spanje prodajali na trgu, kakor prodajajo navadno jestvine in pijače.

Pozove pevca v svojo palačo in mu reče: „No, gospod Gregorij, koliko služite na leto?“

„Na leto, gospod?“ reče s smejočim glasom veseli črevljar, „ni moja navada, da bi vedno mislil na imetje. Dan za dnevom ne znašam na kup; glavno je, da izhajam do konca leta; vsak dan mi prinese svoj kruh.“

„No, povejte mi, kaj prislužite vsak dan?“

„Zdaj več, zdaj manj. Edina neprijetnost je, da se vedno vpletajo v leto dnevi, ki jih moramo praznovati; s tem nas uničujejo, ker prihaja eden praznik za drugim in nam večja škodo. Drugače bi bili naši dobički dostojni.“

Bogataš se je posmehoval njegovi odkritosrčnosti, pa mu reče: „Danes vas posadim na prestol. Vzemite teh sto tolarjev; varujte jih skrbno, da jih lahko porabite v bedi.“

Črevljar je menil, da ima v lasti ves denar, ki ga je zemlja že več kot sto let oddajala za človeško rabo.

Črevljar se je vrnil domov; denar in svoje veselje je zaprl v omaro. Ni bilo več slišati petja: mož je izgubil glas v trenutku, ko je prejel ono, kar povzročuje našo skrb. Spanje je ostavilo njegovo stanovanje; skrb, sumnja in nepotrebno vpitje na pomoč so bili njegovi gosti. Ves božji dan je prežal, ponoči pa, če je maček zaropotal, si je umišljal, da mu krade denar. Naposled je pridirjal k tistemu, ki ga ni več budil s svojo pesmijo.

„Vrnite mi,“ mu reče, „moje pesmi in moje spanje, pa vzemite svojih sto tolarjev!“

*) Ti modrijani so bili: Thales, Solon, Bias, Kilon, Kleobulos, Pittakus in Periander.

